

El canell

(ALDC, I, 98. El canell)

A les àrees extremes nord-occidentals es conserven els noms tradicionals, *canell* (o *canyell*) i *canella* (o *canyella*), derivats diminutius de *canal/canya* (< llat. CANNA), referits en el seu origen a l'os prim del braç, contigu a la mà. El rossellonès *punyet* no sembla mot autòcton sinó que deu ser més aviat un de tants occitanismes (oc. *ponhet*) arrelats en aquell dialecte. A la resta del territori domina *monyeca/monyeca*, *monyica/monyica* (amb el diminutiu lexicalitzat *monyiqueta* i la variant *manoquella*, *manoquilla*, que passa per malla als nostres diccionaris dialectals i

històrics), derivat de *monyó* 'part que resta d'un membre amputat', d'origen preromà; també hi trobem *govanella*, *govanilla*, potser procedent, segons Coromines, de **mononella*, derivat de *monyó*, a través de **bomanella*, **boanella*, i, per equivalència acústica *bo = go*, *go(v)anella*. Altres noms tenen relació amb la idea de començament del braç (*coll del braç*, 83, documentat ja el s. xv) o d'articulació entre aquest i la mà (*junta de sa mà*, 82; *junta del braç*, 82; *braó*, 70, 72, 77). L'alguerès *bulxo* (85) probablement és un sardisme.

